

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Hector Malot

Singur pe lume

Traducere și adaptare:
Alexandra Fenoghen
Ilustrații: Dumitru Iazan

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Hector Malot 5
Faceți cunoștință cu personajele 10

PARTEA I

Capitolul 1. În sat 13
.....
Capitolul 2. Barberin 17
.....
Capitolul 3. Trupa lui Signor Vitalis 21
.....
Capitolul 4. Casa părintească 24
.....
Capitolul 5. La drum 28
.....
Capitolul 6. Prima reprezentație 34
.....
Capitolul 7. Învăț să citesc 40
.....
Capitolul 8. Peste munți și peste văi 46
.....
Capitolul 9. Judecata 49
.....
Capitolul 10. Casa plutitoare 57
.....
Capitolul 11. Primul meu prieten 65
.....
Capitolul 12. Copil găsit 70
.....
Capitolul 13. Zăpadă și lupi 75
.....
Capitolul 14. Suflețel 83
.....
Capitolul 15. Paris 87
.....
Capitolul 16. Garofoli 89
.....

Capitolul 17. Cariera de piatră 97
.....

Capitolul 18. Liza 99
.....

Capitolul 19. Familia grădinarului 107
.....

Capitolul 20. Despărțirea 109

PARTEA a II-a

Capitolul 1. La drum 112
.....
Capitolul 2. Lecția de muzică 116
.....
Capitolul 3. Vaca 118
.....
Capitolul 4. Tușa Barberin 123
.....
Capitolul 5. Vechea și noua familie 129
.....
Capitolul 6. Căutări 133
.....
Capitolul 7. Familia Driscoll 139
.....
Capitolul 8. Tata și mama 143
.....
Capitolul 9. Capi devine hoț 147
.....
Capitolul 10. James Milligan 150
.....
Capitolul 11. Crăciunul 154
.....
Capitolul 12. Bob 162
.....
Capitolul 13. „Lebăda” 165
.....
Capitolul 14. Întâlnirea 167
.....
Capitolul 15. Familia reunită 173

PARTEA I

Capitolul 1

În sat

Sunt un copil găsit. Însă până la opt ani am crezut că locuiesc, la fel ca toți ceilalți copii, împreună cu mama mea. Dacă plângeam, o femeie mă îmbrățișa, mă mângâia cu duioșie, și lacrimile se uscau imediat. Înainte de culcare, această femeie venea întotdeauna să mă sărute, iar iarna, când viscolul astupa cu zăpadă ferestrele căsuței noastre, tot ea îmi încălzea mâinile și picioarele înghețate și-mi cânta un cântecel pe care îl știu și acum.

Dacă eram cu vaca noastră la păscut și începea ploaia, femeia aceasta venea în fugă după mine, îmi acoperea capul și umerii cu fusta ei de lână și mă ducea acasă. Iar dacă mă certam cu careva dintre prietenii mei, îi povesteam despre necazul meu și ea găsea întotdeauna cuvinte mângâietoare, care mă alinau și mă linișteau. De aceea, și pentru felul cum mă privea, cum vorbea cu mine și mă mângâia, credeam că este mama mea.

Locuiam în Chavanon, unul dintre cele mai sărace sate din centrul Franței, pentru că acolo pământul nu este roditor și sunt foarte puține câmpuri lucrate. Mai tot timpul suflă un vânt aspru și rareori întâlnești câte un copac sfrijit printre tufișurile mărunte. Doar pe malul râurilor și în văiugi sunt copaci frumoși, castani înalți și stejari falnici. Mi-am petrecut primii ani ai copilăriei într-o căsuță de pe malul unui pârâu, într-una din aceste văiugi.

În casa noastră nu erau bărbați, dar mama nu era văduvă, soțul ei era pietrar și muncea, ca mai toți țărăniile din partea locului, la Paris, și eu nu țineam minte să fi venit vreodată acasă. Doar din când în când ne trimitea vești și bani prin alți muncitori care se întorceau de la Paris. Într-o seară de noiembrie, un bărbat necunoscut s-a oprit la poarta noastră.

– Aduc vești de la Paris, a spus bărbatul. Soțul tău a fost rănit. Nu a murit, însă va rămâne, probabil, schilod. Acum e la spital și m-a rugat să vin să vă povestesc ce s-a întâmplat. Schela pe care lucra Barberin s-a prăbușit și era să-l strivească. Constructorul nu vrea să-i plătească despăgubiri, dar eu l-am sfătuit să-l dea în judecată și să-și ceară drepturile.

Tușa ar fi vrut să meargă la Paris, dar soțul i-a scris să nu vină, ci să-i trimită bani pentru procesul împotriva constructorului. Treceau zilele, săptămânile, iar Tușa Barberin primea întruna scrisori în care bărbatul îi cerea bani. În ultima îi spunea că dacă nu mai are

bani, să vândă vaca. Numai țăranii știu cât de mult înseamnă o vacă pentru familie, și cât de greu îți vine să o vinzi. Datorită văcuței noastre noi ne hrăneam foarte bine, deși carne nu mâncam aproape niciodată. Mai mult, ea era prietena noastră și o iubeam, iar ea ne iubea pe noi. Dar nu aveam ce face. Adio, unt! Adio, lapte! Acum dimineața vom mânca doar o bucată de pâine, iar seara cartofi cu sare.

De Lăsatul Secului Tușa Barberin a împrumutat de la vecine lapte, făină, ouă și unt, ca să-mi facă clătite. Untul sfârâia vesel în tigaie, când mi s-a părut că aud pașii cuiva în curte. Apoi ușa se deschise brusc și intră un bărbat, sprijinindu-se într-un toiag.

– Doamne, exclamă Tușa Barberin, lăsând tigaia și repezindu-se la el. Tu ești, Jérôme!

Apoi se întoarse spre mine:

– Acesta este tatăl tău.

Capitolul 2

Barberin

În seara aceea nu am mai mâncat clătite. Barberin avea chipul aspru și părea supărat pe mine, iar când am vrut să-l îmbrățișez, m-a îndepărtat cu toiagul. Apoi mă trimise la culcare, dar eu nu puteam să adorm, eram tulburat și nefericit. M-am prefăcut doar că dorm, ca să-i fac pe plac tatălui meu, și fără să vreau, am auzit discuția părinților mei.

– Ce-ai făcut cu constructorul? Întrebă tușa.

– La judecată au spus că nu trebuia să mă cațăr pe schela aceea și de aceea constructorul nu este obligat să-mi plătească despăgubiri. Am pierdut procesul, banii s-au dus, sunt schilod și mă așteaptă sărăcia! Și pe deasupra mai e și băiatul ăsta! De ce n-ai făcut cum ți-am scris?

– N-am putut. E greu să te desparți de un copil pe care l-ai hrănit cu laptele tău și pe care îl iubești. Era bolnăvicios, tușea, așa a murit și băiatul nostru. Mă temeam că dacă îl duc în oraș, o să moară și el.

– O să mergă acum unde trebuia să-l duci acum opt ani.

– Jérôme, nu poți face asta!

– Nu pot? Cine mă împiedică? Doar n-o să-l ținem aici pentru totdeauna. Parisul m-a schilodit. Din ce o să trăim? Bani nu avem, vaca e vândută. În curând nici noi n-o să avem ce mânca, de ce să hrănim un copil străin!

– Dar dacă rudele lui vor întreba de el, ce le vei spune?

– Care rude? Dacă avea părinți, îl găseau până acum, au trecut opt ani. N-o să vină nimeni după el și n-o să ne plătească pentru că l-am crescut. Am fost un prost. Dacă era în scutece de dantelă, nu înseamnă neapărat că părinții o să-l caute. Poate că au și murit demult.

– Dar dacă n-au murit și vor cere copilul?

– Îl trimitem la orfelinat. Ajunge cu vorbăria, m-am săturat. Măine îl duc la primar, iar acum merg la François.

Ușa se deschise și se închise. Plecase.

– Mamă! am strigat, izbucnind în lacrimi. Vrei să mă dai la orfelinat?

– Nu, dragul meu Rémi! Și mă îmbrățișă cu duioșie, liniștindu-mă. Ai auzit ce-a spus Jérôme?

– Da, am auzit că tu nu ești mama mea, iar el nu e tatăl meu.

– Poate că trebuia să-ți spun de mult adevărul, că nu sunt mama ta, dar n-am putut, te-am privit întotdeauna ca pe copilul meu. Cine e mama ta și unde este nu știe nimeni. Într-o dimineață, în Paris, când Jérôme

se ducea la muncă, a auzit un plânset și a văzut un copilăș culcat lângă o poartă. Soțul meu s-a uitat în jur și a văzut un om luând-o la fugă. Probabil lăsase copilul acolo și aștepta să vadă dacă îl găsește cineva. Jérôme nu știa ce să facă, dar s-au apropiat și alți muncitori și au dus copilășul la poliție. Avea cinci-șase luni și era înfășurat în scutece fine, cu dantelă – se vedea că părinții lui erau oameni cu stare. Probabil fusese furat și apoi lăsat acolo. Comisarul le-a spus că va trimite copilul la orfelinat dacă nu vrea nimeni să-l ia. Probabil părinții îl vor căuta și-l vor răsplăti pe cel care va avea grijă de micuț. Atunci l-a luat Jérôme. Erai tu, micul meu Rémi. Aveam și eu un băiețel de șase luni și v-am hrănit pe amândoi. Peste trei luni fiul meu a murit, iar eu m-am atașat de tine și mai mult. Uitam că nu ești copilul meu, dar nu și Jérôme, și după ce au trecut trei ani și nimeni nu te-a căutat, mi-a spus să te dau la orfelinat. Ai auzit de ce nu am făcut-o.

– Fac tot ce vrei, numai să nu mă dai la orfelinat.

– Nu te dau, băiatul meu. O să aranjez eu totul. Jérôme nu e un om rău, dar a pățit acest necaz și se teme de sărăcie. Dar o să muncim cu toții și ne descurcăm. Iar acum trebuie să dormi.

Capitolul 3

Îruba lui Signor Vitalis

Adoua zi Barberin m-a luat cu el în sat și n-a scos o vorbă tot drumul. Am intrat în cârciumă și eu m-am așezat lângă sobă. Mi-a atras atenția un bătrân înalt cu barba căruntă, foarte ciudat îmbrăcat, cu o pălărie înaltă cu pene verzi și roșii. Bătrânul stătea nemîșcat, sprijinindu-se de masă. Lângă scaunul lui erau culcați trei câini: unul alb, unul negru și o cățelușă cenușie. Câinele alb avea pe cap o caschetă de polițist, prinsă pe sub bărbie cu o curelușă.

Barberin îi spuse cârciumarului că vrea să mă ducă la primar și să ceară bani pentru întreținerea mea. Bătrânul cu câinii îl întrebă pe Barberin, vorbind cu un accent străin:

– Credeți că o să vă dea cineva bani pentru întreținerea acestui copil? Sunt convins că nu veți primi nimic.

– Atunci îl trimit la orfelinat. Nimeni nu mă poate obliga să-l hrănesc pe degeaba.

– Dați-mi-l mie. Copilul acesta nu e făcut pentru munca la țară. Dar eu pot să-l închiriez pentru douăzeci de franci pe an. Puteți să-i primiți chiar acum și scăpați de băiat.